

Proveďte korekturu textu v pdf (ideálně) pomocí nástrojů v Adobe Readeru. Kromě gramatických a typografických chyb věnujte pozornost i stylistice textu a jeho celkovému smyslu.

Zpětná vazba na prohru přišla skoro okamžitě. Harrison Doyle se trásl na příležitost ukázat newyorským voličům, že si svého státního zástupce zvolili správně, a vychutnávat si pozornost médií. Ještě několik dnů po vynesení rozsudku jsem seděl v kavárně u snídaně, pročítal si noviny a pořád sem tam nacházel články o tom soudu, protože Harrison ani Stu Bogovian nehdli nechat tu kauzu vyšumět.

Titulek v *Postu* zněl: „Státní zástupce po výhře slibuje, že nepoleví a usvětí všechny Manhattanské zločince.“ V článku citovali Harrisonova slova: „Bývalý kongresman Bogovian byl v podstatě profesionální zločinec, a dokud nebyl minulý týden uznán viným, tak mu jeho odporné činy procházely. Jeho obhájce, Peter Caine z firmy Rhodes &Caine, měl pověst neporazitelného právníka, ale zjevně narazil na sobě rovného. V našem novém zastupitelstvu nedovolíme, aby kdokoli zastrašoval soudy a hodláme prosazovat spravedlnost.“

Útoky přicházely ze všech stran. Snad všude, kam jsme se podíval, byla nějaká připomínka mojí první prohry. V televizi běžel rozhovor se Stuem, který právě přepisoval historii procesu. „Kdyby můj zástupce byl co k čemu, neseděl bych teď v téhle mizerné díře v tomhle příšerném munduru a nemusel bych bojovat za očištění svého jména“. Seděl v návštěvní místnosti věznice Rikers island, kam si pozval všechny novináře, co mohl sehnat, aby zveřejnili jeho verzi příběhu. „Proti rozhodnutí soudu se samozřejmě odvolám. A jak mile bude rozsudek zrušen, což se nepochybně stane...“ pokýval upocenou masitou hlavou „... tak nejspíš zažaluju mého bývalého obhájce, Petera Caina. Jestli není schopen řádně zastupovat své klienty, nemá v té branži co dělat.“ V těch dnech a týdnech jsem na vlastní kůži zjišťoval co je opravdová zlost. Zuřil jsem, vztekal se a nic jsem s tím nezmoř. Můj partner byl v podstatě celebrita a náš veřejný obraz a všechny kroky, co jsme podnikly, se podrobně zkoumaly a pitvaly. Měl jsem svázané ruce a musel jsem se s tím prostě smířit se.

„Ty ale příšerně supíš,“ řekl mi Marcus, když jsem dorazil do kanceláře

„Držím se, abych někoho nezabil.“

Zazubil se přes celý obličej a ukázal na svůj spodní šuplík. „Mám tu flašku ginu, jestli potřebuješ.“

„Gin nesnáším, nikdy jsem to nepil.“

„Je dobře, že se takhle cítíš, měl bys. Doteď jsi neprohrál, a když teď víš, že se Ti to nelíbí, nebudeš to nikdy chtít opakovat.“

„Měl jsi mně nechat jít na dohodu, Marcusi. Já si nepotřebuju projít *tímhle*, abych věděl, že nerad prohrávám.“

„Ne. Já dohodu neberu. Přiznání viny neexistuje“ zabručel. „Můžeš vyhrávat a občas i prohrát, ale nesmíš hrát na jistotu. Když budeš hrát na jistotu, nikdy se nedostaneš na mojí úroveň. Přizval jsem Tě k sobě, protože jsem věděl, že na to máš, a tohle je prostě součást Tvého růstu. *Nenut'* mě, abych litoval, že jsem Tě vzal.“

Mluvil se mnou přesně tak, jak jsem se bál, že bude mluvit, když prohraju případ. Jenže on není naštvaný, že jsem prohrál, říkal jsem si. Jenom mi on dává lekci. Marcus mi sdělil, že dokud neodpadne mediální zájem bude mi na chvíli svěřovat méně případů. Chtěl, abych se soustředil na něco jiného. „Budu tě teď chvíli držet u ledu. Musíš dál pracovat, nechci, aby ses schovával jako ustrašený králíček, ale chci tě na nějakou dobu uklidit z dosahu médií;“ řekl. „dej si do pořádku svoje hnízdečko, nakup si pár obleků, věnuj trochu času Juliette. Utrat' nějaký *prachy*, krucinál, vždyť si to zasloužíš. Ale ani slovo novinářů a tvař se, jako bys neměl páru, že existuje nějaký blbej Harison Doyle, jasný? Jestli se ti dostane pod kůži a lidi se o tom dozví, tak jsi zkončil. Musíš všem dát najevo, že tě nic neporazí. Nauč se nosit tuhle masku, Petere.“

Jakmile jsem se smířil s tím, že v Rhodes& Caine dočasně ustoupím do pozadí, s Marcusovou pomocí jsem zjistil, že soustředit se na život mimo práci je snazší, než jsem čekal. Marcus mně vzal ke krejčímu, který mi ušil nejkvalitnější obleky na míru, a poslal mě k Johnu Lobbovi, kde jsem si nechal vyrobit si boty. Seznámil mě s majiteli, vrchními a manažery všech významných restaurací a brzy se i ze mě stal jejich pravidelný host. Při schůzkách s Juliette jsem si začal být jistější - přesně jsem věděl, kam ji vzít a jak se chovat. Sice ve mě pořád kypěla hluboká nenávisť k Harrisonu Doylovy a pocit ponížení, ale s Juliette jsem dokázal přijít na jiné myšlenky.

Ona právě rozjížděla svou Rhodes Foundation, charitativní organizací, již založila se známými ze smetánky a bohatých rodin, se kterými se znala přes své rodiče a jejich přátele. Juliette osobně prověřovala osudy různých nešťastníků, zjišťovala, jaké má kdo z nich potřeby, a pořádala ohromné benefiční akce ve prospěch případů, které byly zrovna v módě. Dokázala elegantně balancovat na hraně mezi privilegovaným dítětem z vyšší společnosti a obětavou humanitární aktivistkou.

Jednou jsem ji večer vzal do restaurace Daniel, nadšený, že ji předvedu své nové konexe. Nenapadlo mě, že bude obsluhu v restauraci znát líp, než já.

„Mademoiselle Rhodesová.“ pozdravil ji manažer, „vítejte u nás, rád vás u nás opět vidím.“ Potřásl mi rukou se šibalským úsměvem, čímž mi připoměl, že nováčkem jsem tady já.

„To je nový oblek?“ zeptala se, když jsem jí pomáhal se usadit.

„Ano.“ Poodstoupil jsem, aby si ho prohlédla, než se posadím. „Tvůj táta mě vzal k ševci, který mi ho ušil.“

„Je mi podvědomý, myslím, že táta má úplně stejný,“ řekla s tónem zklamání v hlase. Aby nepodlehla nelibým pocitům ohledně svého otce, raději změnila téma, takže jsem celý večer naslouchal záplavě historek o její práci pro nadaci.

„Když udeřil hurikán Andrew, odjela jsem na Floridu,“ začala. „Vzpomínám si, jak jsem předtím byla přesvědčená, že hurikány jsou prostě jenom hodně opravdu špatné počasí a že tu spoušť, co po nich zůstává, televize zveličují, aby si zvýšili sledovanost.“

Usmál jsem se, protože jsem si myslel totéž.

„Ale když jsem tam přijela, Pane Bože. Úplně mě to převálcovalo. Domy srovnané ze země a všechny ukazatele i orientační body byly zničené, takže člověk neměl šanci zjistit, kde je ani kam jde. Nic se nedalo poznat a všichni tam jen bez cílně bloumali jako zombíe, ztracení a vyděšení.“

„Co tě přimnělo tam jet?“

„Chtěla jsem na vlastní oči vidět, co se stalo, abych o tom mohla zasvěceně mluvit, až výboru představím návrh na uspořádání charitativní akce.“

„Ale proč sis tím vším musela projít? Nemohla jsi poslat někoho místo tebe?“

„Kdybych poslala někoho jiného, netušila bych, jak to tam opravdu vypadalo.“ Ustrkla si šampaňského a usmála se na mě. „Ta krajina je nepopsatelná. Všechno bylo v troskách. Připadala jsem si, jako bych stála na skládce, všude jenom anonymní, neurčité sutiny. A lidi se zoufale snažili zachránit kousky sebe kousky svých životů, jenže nic nezbylo.“ Začala se při těch vzpomínkách zalíkat.

Zapůsobilo na mně, že jí na těch lidech opravdicky záleželo. Trápila se osudy rodin v nouzi, které poznala na svých dobročinných cestách do míst, jako bylo poválečné Sarajevo, Subsaharská Afrika v době epidemie AIDS nebo romský tábor v Severním Řecku. Vyprávěla mi, jak se jednou svíjela fyzikální bolestí, když se dozvěděla, že utratily jejího milovaného psa z útulků.

„Nechám toho, abych se tady ještě nerozbrečela,“ pronesla a elegantně si osušila koutky úst.

„Povídej mi osobě. Jak se to vyvíjí s tou vaší právní firmou?“

„Jde to naprosto skvěle“, lhal jsem, abych nepřestal vyzařovat dojem úspěchu. „Marcus k nám přijal nového advokáta, je to Turek, a jmenuje se Sinan Khan. Skvělý kluk, vážně charakter. Už je v oboru dlouho, nedávno odešel z velké firmy a hledal něco trošku exkluzivnějšího. Má působivou minulost a lidi se ho bojí, tak po něm Markus okamžitě skočil.“

„To je celý můj otec ... “